

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravišтво:
Ljubljana, Pred škofljo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1'50.

Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v
prospeh afriških misijo-
nov in v oproščenje za-

morskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, nemškem, poljskem, italijanskem, francoskem, češkem, angleškem, portugalskem in madžarskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto **K 1*50**. Naroča se pod naslovom: Filialka Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana**, Pred škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via Sanità 14.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe, gospej grofici M. Tereziji Ledóchowski, začasno **Salzburg**, Dreifaltigkeitssasse 12.

Vsebina številke meseca maja:

Binkoštna prošnja Družbe sv. Petra Klaverja. — Dušna premija. — Koristno naložen denar na božjem zemljišču. — Misijonar kot zdravnik. — Kje je dežela Svazi? — Glas stiske. — Dospela misijonska pisma. — Učenci brezverske šole v Madagaskarju ali „Nič ne bom odgovoril“. — Kronika Družbe sv. Petra Klaverja. — Prememba imena apostolskega vikarijata Severna Viktorija-Nyanza. — Popolni odpustek. — Slika: Čudno srečanje na cesti v Tananariva (Madagaskar).

V blagohotno vednost.

Vsem prijateljem misijonov in dobrotnikom, ki so nam svoje prispevke in darove meseca februarja poslali, se najpristrčneje zahvaljujemo!

Navadni izkaz darov sledi v prihodnji številki, ker nam to v tej številki radi smrtnega slučaja žal ni bilo mogoče.

Velespoštovanjem

Družba sv. Petra Klaverja.

Memento za umrle.

Zunanja članica Družbe sv. Petra Klaverja: Gdč. Cecilija Tenbaum, dolgoletna zaslužna voditeljica podružnice v Ljubljani, † 29. marca v Ljubljani.

Pridi,
Sv. Duh,
napolni srca
svojih
vernih

in vžgi
v njih ogenj
svoje
božje
ljubezni!

Binkoštna prošnja Družbe sv. Petra Klaverja:

Gospod, pošlji delavke v vinograd, kajti žetev je velika — žanjic pa je malo!

Dušna premija!

V namčen naših naročnikov in dobrotnikov so nam obljubili afrikanski misijonski škofje in misijonarji do danes (1. april) letno

366 svetih maš.

Koristno naložen denar na božjem zemljišču.

(Spisal P. Le Veux, predstojnik v Nuandere.)

Nuandere v Ugandi, posestvo Marijino.

1. Stanovanje naših zamorčkov v Nuandere. Letos smo sezidali za naše varovance dve veliki spalnici. Vsaka je dolga 32 metrov, od katerih smo porabili štiri metre za bolnišnico, štiri metre za stanovanje učiteljicam, 20 metrov v sredini pa služi gojencem za spalnico. Streha seže na vsaki strani po štiri metre čez poslopje. Tako nastane nekako podstrešje ali nekaka veranda tik stanovanja

„brannabikir“ (tuzemnih sester), in to je delavnica za perice, likarice, šivilje itd. Zastran šivanja smo v velikih skrbeh. Mogoče da se še najde plemenit dobrotnik, ki bi nam preskrbel potrebnih prostorov in strojev, da nam mnogoštevilne deklice ne bodo brez koristnega dela pohajkemale.

Veranda zraven šole je naša zabavnica in čitalnica. Da pokrijemo stroške za to dvoje veliko poslopje, pomagala nam je božja previdnost nabrati 1119 frankov. Ako so selski otroci gotovi, da dobijo v naši postaji primerno stanovanje in zadostno hrano, potem jih je lahko pridobiti, da prihajajo redno h krščanskemu nauku. Za stanovanje tedaj bi bilo preskrbljeno.

2. Veliko večja je skrb za hrano. Vsako jutro in vsak večer okoli 700 lačnih želodcev nasititi, to ni karsibodi, in ko bi to nekoliko časa prenehalo, v kratkem bi se naši gojenčki na vse strani razkropili. Malesueda fames! (Ta grda lakota!) . . .

To leto smo nakupili za 255 frankov železnih loncev za kuhinjo, ker lončena posoda domačega dela za naše potrebe ni zadosti trpežna. Točno ob 12. prihumi in priskače lepa množica naših mladeničev in dečkov, in z lačnimi želodci vse drvi v kuhinjo. Lahko si je predstavljati, kaj se godi, ako jed še ni gotova. Še tisti večer bi izostala večina učencev.

Da se ognemo tej nevarnosti, nameravamo pri domačih sestrah ustanoviti nekako ljudsko kuhinjo. Naročili smo nekatere ženskam, naj pazijo, da bodo banane za kosilo lepo kuhane. Ker je vsak dan od 80 do 100 nepričakovanih gostov, zato je posebno težko, to jed dobro pripraviti. Tako preskrbljevanje nepovabljenih bi bilo kaj potrebno tudi pri P. Fassino za njegove odrasle katehumene in pri P. Mériardu za njegovo šolsko mladež.

3. Verska odgoja sprejetih otrok. Pri nas strogo gledamo na to, da znajo že gladko brati tisti, ki prosijo za sveti krst ali za prvo sveto obhajilo. Ako pustimo novokrščence ali novoobhajance v sredi sveta, globoko v zmote zakopanega, dokler še ne znajo sami v verskih knjigah poiskati si nauka in tolažbe, to bi se reklo, izročiti jih skoraj gotovemu nrvskemu propadu. In kako velik siromak bi bil domačin, ki si ne bi znal tudi najmanjšega dela po duhu svete vere razložiti! Pravi delokrog naših „brannabikir“ je v tem, da pripravljajo otroke na prvo sveto obhajilo. Zato nam izvrstno pomagata v odgoji naših malih sestra Angela in sestra Doroteja, ki sta temu poslu že vajeni in vesta, česa se jima je držati.

Predstojnica, sestra Terezija, nadzoruje postrežbo in stanovanje otrok, hišna in poljska opravila itd. in sprejema starše, ki prihajajo obiskovat svoje otroke. Naši gojenci so razdeljeni v tri oddelke. V prvem oddelku so otroci, ki še ne znajo katekizma, ne navadnih molitev, ne molitev pri sveti maši, za spoved in za sveto obhajilo. V tem oddelku je 112 otrok; vodi jih sestra Ana. V drugi oddelek spadajo učenci, ki so dobro prestali skušnjo iz omenjenih predmetov. Sem jih prihaja nekoliko tudi iz selskih šol. Vsak večer jim razlaga sestra Doroteja verski del večjega katekizma in jim pojasnuje to, v čemer jih poučuje P. predstojnik vsak torek in vsak četrtek. Njeni učenci se morajo od besede do besede napamet naučiti navadne cerkvene pesmi in iz katekizma nauk o svetih zakramentih. Vse to jim bo pozneje razlagala sestra Angela. Njeni skrbi je izročen tretji oddelek, ki šteje 152 učencev. Ti so že precej odrasli in se pripravljajo na slovesno prvo sveto obhajilo, ki jih čaka čez tri mesece. V ta oddelek se sprejemajo le tisti, ki so drugi oddelek dobro izvršili in že prilično dobro berejo. Preden je deček iz tega oddelka odpuščen, se mora podvreči skušnji o razlaganju krščanskega nauka in mora gladko brati. Kdor je v zadnjih treh mesecih samo dvanajst ur izostal brez pravičnega vzroka, ta je gotov, da se ne bo izmuznil. Tudi spričevalo sestre o njegovem obnašanju mora biti povoljno.

Dnevni red naših mladih gojencev. Vsak dan razen ob sobotah in nedeljah kliče boben ob 7¹/₄ otroke k sveti maši. Vsaka „brannabikira“ pripelje po redu svoje otroke v cerkev. Sledi jutranja molitev, ena ali druga cerkvena pesem, sveta maša in skupna zahvalna molitev. Po četrturnem odmoru se začne krščanski nauk in traja do 9¹/₂. Pater bere eno stran iz svetega pisma nove zaveze in jo razlaga. Nauk, kako je treba svete resnice na vsakdanje življenje obrniti, je za otroke jako zanimiv in se jim globoko vtisne.

Potem se zapoje kaka pobožna pesem, se razlaga nekoliko iz božje službe in se izprašuje okoli pol ure iz katekizma. Ker je pretežno, da bi otroci pri enem predmetu dolgo časa ostali pazljivi, treba skrbeti, da se učni načrt kolikor mogoče menja. Potem se bere nekoliko iz svetega pisma stare zaveze ali iz življenja svetnikov. Nazadnje predlaga sestra nekatere dečke, kateri so posebne hvale vredni, pater sam pa deli pohvalne listke. Vsak prvi petek v mesecu se prodajajo vsakovrstne reči, ki jih otroci kupujejo in s temi listki plačujejo. Lahko si mislimo, kako huda je ta kazen, če otrok nima nobenega listka, in kako se je otroci bojijo.

Molitve. Namen molitve vsakikrat določi predstojnik in se menja, zdaj za dobrotnike, zdaj za duše v vicah, zdaj za spreobrnjenje grešnikov, zdaj za katehumene itd.

Ob 9 $\frac{1}{2}$ je odmor, ob 10. se začne branje. Vsako „brannabikiro“ podpirajo ali plačane učiteljice ali prostovoljne pomočnice. Da se doseže dober uspeh, treba otroke razdeliti po številu in po nadarjenosti. Ako dobi ena sama učiteljica več različno nadarjenih otrok, ne pride do zaželenega cilja. Za naših 365 otrok nam je na razpolago 25 pomožnih učiteljic. „Brannabikira“ nadzoruje razne skupine svojega oddelka in skrbi za red pri učencih; zato pa so lepo pazljivi in pridno napredujejo. Pri branju so dečki ločeni od deklic.

Dogodi se večkrat ob tej priložnosti, da se pomožnim učiteljicam prikupi samostansko življenje in bi rade pri nas vstopile. Nekateri starši nas silno nadlegujejo s svojimi prošnjami, da bi sprejeli njihove hčere, toda žalibog ne moremo ustreči njihovim pobožnim željam, ker se bojimo, da ne bi mogli stroškov zmagati. Ko bi imeli delavsko šolo pod vodstvom „brannabikir“, potem bi že še mogli dekleta sprejemati in jih vzdržavati.

Ob 11. je ura petja v drugem poslopju, kamor se poda vesela družba, peva je kako pesem iz starih časov. — Ob 2. spet skliče boben vse otroke, in vsaka „brannabikira“ pripelje svoj oddelek. Od 1 $\frac{1}{2}$ 3. do 1 $\frac{1}{2}$ 4. je katekizem, branje in razlaganje, ob 1 $\frac{1}{2}$ 4. branje.

Otroci imajo priložnost spovedati se vsak teden, vsak oddelek ima zato svoj dan. Sestra pripelje gojence v cerkev in tam opravijo skupno spovedne molitve; večina njih tudi vredno prejme zakrament svete pokore. Posledica tedenske spovedi je vsakdanje sveto obhajilo.

Slednjič vsak petek točno ob 10. bije spet ura prostosti za živahno šolsko mladino, ki je bila tako dolgo na uzdah, toda pod pogojem, da se mora vsak poprej zglasiti pri svoji „brannabikiri“ in najkasneje v nedeljo jutro povrniti se v Nuandere. Vsako zanemarjenje božje službe se strogo beleži, kateri pa redno dohajajo, tisti so dobro zapisani. Ob nedeljah po blagoslovu morajo „brannabikire“ svoje male družine kratkočasiti. Znajo si pa tudi vedno kaj novega izmisliti, da veselo družbo ugodno zabavajo, bodisi že s skupnim sprehodom ali z igrami ali s petjem ali karsibodi kaj podobnega.

Knjiga marljivih učiteljic odkriva P. predstojniku ob skušnji vse dobre in slabe lastnosti učencev. One morajo naznaniti tudi bolehnne in preslabo hranjene otroke, da se

jim o pravem času pomaga, kolikor je mogoče, sicer bi bili starši zavoljo njih kaj kmalu v prevelikih skrbeh.

Ne da se opisati, koliko trudapolnega apostolskega dela prizadeva teh 365 novincev v tedenskem katekizmu. Pri vsem tem je v teh pokrajinah žalibog le prevečkrat naš trud brezuspešen, zlasti pri dečkih, dekleta so nekako bolj pripravna, slediti glasu misijonarjev. In potem: šest mesecev je kaj malo, da bi se mogel v tem kratkem času zamorček popolnoma spreobrniti in krščansko odgojiti. Treba je predvsem iz male duše iztrebiti vse ono zlo, ki je z njo priraslo, potem šele se da ta dragoceni biser obdelovati, toda zahteva se velika potrpežljivost in stanovitnost. Zares težavno delo, katero se pri vsem tem večkrat komaj napol obnese, večkrat pa celo popolnoma spodleti. Zdaj ko vobimo otroke po stopnjah skozi tri oddelke, se težave nekako manj občutijo, pa tudi delo gre bolj pravilno in redno svojo pot, brez presledka in brez posebnih nevarnosti.

Vi pa, dragi bralci! pomagajte s svojimi molitvami in obilno miloščino misijonarjem Naše Ljube Gospe Nuanderske, Matere Milosti, v Ugandi, posestvu Marijinem!

Misijonar kot zdravnik.

(Spisal P. Emil Delyvert, C. S. Sp.)

Med vrlinami, ki jih priznavajo zamorci belcem, zavzema prvo mesto zdravilstvo. Kljub strahu, ki jim ga povzroča čarovnik, kljub stari podedovani spoštljivosti, ki jo hranijo do domačega zdravilstva, smatrajo vendar za boljše poiskati belca, kakor hitro jim je postal pristopen. Angleške zdravnike kličejo le k znamenitejšim poglavarjem, ki so dovolj bogati, da jih poplačajo. Ubožnejše sicer brezplačno oskrbujejo, vendar se preveč boje oficijelne uprave, da bi njene zastopnika-zdravnika radi iskali. Zamorec je že po naravi nagnjen k beračenju in zelo sprejemljiv za prosto oskrbo. To mu je zadosten vzrok, da se ogiblje zdravnika belca. Popolnoma drugačnega smatra misijonarja, tega moža božjega, ki je tudi nekoliko mož znanosti. Kmalu mu je postalo jasno, da ni misijonar zastopnik kakšnega zemeljskega mogočnika, ampak namestnik Boga, in da so njegova dobra dela izvor nesebičnosti in njegovega požrtvovalnega duha.

Kakor hitro jim govori pater o neumrjoči duši, potipljejo se poslušalci in tožijo svoje boli in težave. Zdi se, kakor bi hoteli ljudje reči: „Če hočeš imeti naše duše, moraš

najpoprej zdraviti naša telesa; kajti drugo brez drugega se ne da ozdraviti. In vedi, da me tu-le boli.“ Tako se izražajo, da povedo: „Zdrav duh biva le v zdravem telesu.“ Ako ima misijonar sredstva in pomočke, da ozdravi telo, se mu posreči tudi večkrat ozdravljenje duše, ki mu razkrije svoje rane. Neovrgljiv dokaz imam v Serabu, kjer P. Kuntzmann, telesni in duševni zdravnik, svojo skrbljivost telesu prepušča, da si pridobi tem blagodejnejši vpliv na njih duše.

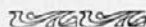
Le nakratko hočem omeniti, kar sem videl v teku treh mesecev. — Misijon Srca Jezusovega obstoja šele sedem let. Sedanji predstojnik, P. Kuntzmann, je njegov ustanovitelj. Torej stopa še komaj iz začetne razvojne stopnje, ki se bavi s postavljanjem poslopij. Stanovanje ima v tem hipu, ko to pišem, le svoje štiri stene iz na solncu posušene opeke. Cerkev obstoja štiri leta. Ko je pater našel bivališče božjemu Zveličarju, prosil ga je, naj tudi dodeli svojemu nevrednemu služabniku kakšno zavetje. In to zavetje je našel na kraju, ki ga loči le ena stena od oltarja. Tu sprejema dan na dan obilne obiskovalce. Priljubljen je zelo in pogovarjati se z njim je vsakemu v veselje. Mnogi ne odidejo od njega, ne da bi se dali vpisati za sprejem sv. krsta. Sedaj jih je šesta stotina. Milost božja, duhovniška gorečnost in zmožnost P. Kuntzmanna s pomočjo enega bolj ali manj izkušenega sobrata in dobra nagnjenja pobivalstva so vedno potrebna, pa tukaj sem lahko spoznal, bolj kakor kjerkoli, kako veliko je pripomogel zdravnik duhovniku.

Izvrševanje zdravilstva razglasi najpoprej misijon. Nahajajo se lahko med zamorci takšni, ki se ne brigajo za svojo dušo, vendar ne najdeš nobenega, ki bi si ne bil v največji skrbi za svoje telesno blagostanje. Samozatajevanje je črncu dolgo časa nerazumljiva beseda. A pričujočnost ljubeznivega belca, ki se ponudi, pokvarjeno zdravje zopet popraviti, je tako redka prikazen, da se nje istinitost prav hitro razširi. Dan hoda od Serabu ni nikdo na smrtni postelji, ki bi se ne obrnil na zdravniško veččega patra. Tako je Serabu postalo slavno zdravilišče. Pater se nahaja v tem daleč razprostrtem ozemlju; povsod znanega, ga radi in željno poslušajo, vedo vendar, da njegove besede, enake njegovim dejanjem, niso ničeve. Ni pa samo znan, ampak ima tudi precejšen vpliv. Poglavar, ki bi mu bil sovražen, bi bil nenavaden vladar v deželi, kjer si vsak v čast šteje pozdraviti patra kot svojega prijatelja, njegovi podložniki bi mu bridko poplačali. Slučaj, ki ga hočem navesti, naj pokaže višek njegovega vpliva.

Nedavno je bil izvoljen prvi poglavar, kralj dežele (angl. Paramount-chief). Novoizvoljeni, Lassana, je prepričan, da se ima za izvolitev zahvaliti patru, ki vendar ni nič drugega storil, kakor da je vse kandidate z enako dobrotljivostjo sprejel. Katerikoli bi bil tudi izvoljen, položaj misijona bi ostal enako ugoden. Ta vpliv omenjam le, da pokažem, kako zelo pospešuje zveličanje duš; k patru vodi duše in mu olajšuje pristop k dušam. Znanje zdravilstva vabi bolnike k njemu in namesto da bi se poskrili, če jih pater obiše, se mu pokažejo. V prvih početkih misijona niso prišli. Bilo je težko bolnika najti in še težje skrivališče v grmovju razbrati, kamor so ga zanesli često pred patrovim prihodom. Sedaj pridejo mnogoštevilni bolniki ali jih prinesejo; skoro vsi se javijo in vsi sprejeti pozdravijo patra kot rešitelja.

Sicer bi pa poglavar, ki je tukaj oče vseh, odstranil vsako težavo. Tako je storjen velik korak naprej; ostalo prepustimo Bogu in razumnosti našega patra. Ta preobrat v mišljenju in n ravnosti se je popolnoma mirno in pravilno izvršil. K sklepu omenjam še slučaj, da označim doseženi napredek. Pred sedmimi leti so ločili dvojčke in nekatere jedli. Danes, kakor hitro se pojavi nenavaden slučaj, pokličejo patra, še celo, če se gre za navideznega mrtveca, in potem se ne dogodi redko, da mora več krstov naenkrat podeliti.

To gibanje, ta preobrat bi radi naprej razvijali. Božji Zveličar je ozdravil vse, čeprav se niso vsi njegovi ozdravljenci spreobrnil. Cenjeni bralci „Odmeva iz Afrike“, pomagajte nam, da bo tem nesrečnežem pomagano, da se vsaj nekateri izmed njih spreobrnejo!

Kje je dežela Svazi?

(Spisal † P. Mayr, kaferski misijonar.)

Na dobrem zemljevidu južno-iztočne Afrike jo lahko najdemo; leži severno od Natala, zapadno od portugiške iztočne Afrike in jugo-iztočno od Transvala. Mala deželica je, ki jo še vlada črna kraljica, toda pod varstvom Angleške. Svojo pošto imajo v Transvalu. Železnic še ni. V glavnih mestih dežele, v Mbabane, v Bremersdorpu, v Stegi in v Hlatekulu je redarstvo, sestavljeno iz Evropejcev in domačinov. Vojništva tudi ne potrebujejo. Vojno službo preskrbuje tisto malo število belih redarjev, ki učijo svoje črne

podložne, kako se mora rabiti orožje. Vse belo prebivalstvo dežele znaša nekaj čez 1000 duš, črnih je 100.000. Dežela ni gosto obljudena. Na posebnem zemljevidu Svaziske dežele je zaznamovanih brez števila malih rečic; vsaka dolinica, vsaka luknja, kjer se ob deževnem času nabere malo vode, že je rečica. Jako zapeljiv zemljevid! V resnici pa se na mnogih, velikih prostorih po več mesecev v letu ne dobi ne kapljice pitne vode. Vkljub temu bi mogla zemlja prerediti mnogo več prebivalcev. Gotovo bo tudi prišlo veliko belih v te kraje, samo da železnica zveže Delagoabay na Indijskem oceanu z zlatim mestom Johannesburg in da na potu prekriža Svazisko deželo.

Cerkveno pripada Svaziska dežela apostolskemu vikarijatu Natal. Toda natalski škof Delalle je izprevidel, da mu ni mogoče, tej deželi pošiljati misijonarjev, zato je pred dvema letoma zaprosil v Rimu, naj poiščejo misijonarjev za Svazisko deželo. Tako je bil izbran red Servitov, in posebej Tirolska provincija tega častitljivega reda. Belih svaziskih katoličanov ni čez petdeset do šestdeset, pa še ti nimajo ne cerkve ne duhovnikov, zato jim je prišla žalibog njihova sveta vera skoraj popolnoma iz vaje. Misijonarji morajo predvsem oskrbovati dušno pastirstvo pri belih, zraven pa tudi domače Svaziance voditi k spoznavanju prave vere. Kakor se vidi, čaka jih tu počasno in težko delo, ker svaziski kafer je na jako nizki stopnji in dozdej je kaj malo število takih, ki bi razodevali kaj želje do napredka. Pri vsem tem se je po malem že začelo misijonsko delovanje, in sicer v Mbabane, pa tudi tu pri Sv. Jožefu, osem milj od Bremersdorpa, med Bremersdorpom in Stegi.

Kakor nimajo železnic Svazijanci, tako jim manjka tudi mostov, in ravno zavoljo tega je popotovanje in prevažanje jako težavno in drago, zlasti v dolgih deževnih mesecih, ker je le malo posestnikov, ki bi imeli vprežne vole in voz za prevažanje, in tem se mora dobro plačati. Blagor njemu, kdor si more sam kupiti voz in vole! Zato so kočje pri Sv. Jožefu vse samo iz trave, tako tudi kapela; evropsko gradivo je predaleč in dovažanje predrago.

Nekaj posebnega je tu splošna raba ogledala, ki se ga mlado in staro ne more nikoli zadosti nagledati. Celo kadar gre na pot, svazijski deček zraven svojih palic nikoli ne pozabi ogledala, dekleta pa nosijo seboj ogledalo in kako glasbeno orodje. Kadar bodo ti ljudje začeli tako pridno opazovati svoje srce in svojo dušo, kakor zdaj ogledujejo obraz in telo, potem bo krščanstvo pri njih hitro napredovalo. — Telo pokrivajo Svazianci s kožami divjih mačk

in šakalov, njihovi rojaki, Zulujsanci, pa se poslužijo volovskih in kozjih kož. Tudi po laseh je lahko spoznati Svazijanca in po jeziku, ki je sicer narečje zulujsansko, vendar pa se močno razlikuje od čiste zulujsanščine. Z ozirom na zidanje koč, na hrano, na šege in navade, na praznoverje sta si Zulu in Svazi precej podobna.

MISIJONSKI DOPISI.

Glas stiske

iz katoliškega misijona v srednji Afriki (egiptovski Sudan), ki je pod avstrijskim varstvom.

Apostolski vikar škof Geyer piše iz Kartuma dne 3. januarja t. l. glavni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja sledeče:

Od početka vojske ne dobim vinarja več iz Evrope. Tudi dohodki od l. 1914. iz naših posestev v Egiptu so zaostali čez polovico, in nimam upanja, da bi letos sploh kaj dobil od tam. Zapreti sem moral dekliško zavetišče v Omdurmanu in uboge otroke spraviti v katoliške družine. Izmed 32 ubogih dečkov tu v Kartumu sem jih moral čez polovico razpustiti, pa tudi še druge bom moral odposlati. Šole so se skrčile na najmanjše. V Lulu in v Tongi pri Šilukih so morali vsi otroci iz misijona. Vse postaje so zmanjšale hrano za patre in za sestre. Še v prihodnje moram vsa dela skrčevati ali jih popolnoma opuščati. Zdaj vidimo, kaj pomenijo darovi iz Evrope; blago se učimo ceniti šele takrat, kadar ga izgubimo. Bojim se, da bomo morali celo naše postaje opustiti, ako ne bo vojska kmalu končana. V tej strašni stiski ponižno prosim Vaše Visokorodje, pomagajte nam. Lahko si sicer mislim, da tudi Družba manj dobiva, toda ako je le količkaj mogoče, prosim Vaše Visokorodje, podpirajte moj misijon, da se reši, kar se še da rešiti. Sicer živimo tukaj v miru pod angleško vlado. Naj podeli Gospod Bog kaj skoraj mir narodom, da se more Vaše slavno podjetje v skušeni marljivosti lepo razvijati, pa tudi mi da moremo spet prevzeti naša dela.

Poročila iz misijonov.

Opustili smo namen, podati mesečni pregled o vojnem položaju v misijonskih pokrajinah Afrike iz enostavnega vzroka, ker je skoro nemogoče iz mnogih pomanjkljivih in

nasprotujočih si vesti sestaviti nestransko skupno sliko, kakor bi odgovarjala mednarodnemu značaju naše Družbe. Iz mesečne sestave „dospelih misijonskih pisem“ in iz zanimivih mest istih uvidijo sicer naši čitatelji najbolje (kar je za nje tudi glavno), od katerih misijonov nas svetovna vojska še ni odrezala in v katerih tudi, hvala Bogu, misijonsko delo vsaj nekoliko napreduje. V njih tolažbo naj obenem tu sporočimo, da se nam je tudi v mesecih december, januar in februar posrečilo poslati v Afriko darove v znesku **K 121.783**, o čemer smo dobili že mnogo pobotnic in zahvalnih pisem.

Dospela misijonska pisma.

(Od 10. februarja do 10. marca 1915.)

P. Fernandez Alfonz, Belib, 21. decembra.

P. Magalhaës, apostolski prefekt, Landana, portug. Kongo, 16. januarja. („Moj položaj, gospa grofica, ni nič kaj prijeten. Do zdaj nas je stiskala lakota, zdaj se ji je pridružila še vojskina šiba. Naša zemlja sama nam ni mogla dajati nikakršne hrane; edino Evropa bi nam jo mogla doposlati in s tem nas rešiti. Toda iz Evrope nam nič ne pride; kam pa naj se danes obrnemo, da preživimo naše ljudi? Koliko skrbi, da se nam ohrani vsaj to, kar nas je toliko stalo! Bog pozna naše stiske in naša dela so bolj njegova, kakor naša. Ves svet je v orožju in to občutimo povsod. Tudi črnci niso več tisti, kakor so bili. Rekel bi, da so se nekako polenili, duh neodvisnosti se čezdalje bolj širi med njimi. Dobro delati nam je veliko težje, treba nam je žive vere in junaškega poguma, da nam srce ne upade. Pri vsem tem gremo vedno dalje, in četudi je danes vse zoper nas, jutri bomo lahko vse imeli v svoji oblasti, tako upamo.“)

Škof de Saune, S. J., apostolski vikar, Tananariva, 16. januarja.

P. Serafin, Bilalou, 24. januarja.

Sr. Školastika, Nyeri, 14. decembra.

Sr. Marcela, Nagalama, 13. decembra. („Tukajšnji domačini so jako prijazni. K nauku prihaja vsak dan čez 500 otrok, in v resnici sloni tudi vse naše upanje na otrocih; stari ljudje so le preveč navezani na svoje poganske šege in navade, pa se jim kar ne morejo odreči. Pri vseh vojskinih zmešnjavah vendar skušam izprostiti toliko denarja, da bomo mogli zidati šolo v Nagalami. Vzdržati se moramo in mali ne smejo ostati brez nauka. Dozdaj je bilo njihovo stanovanje dolga uta iz ilovice, ki je bila v deževnem času obenem tudi

pravi raj za mrzlico, prehlajenje in druge bolezni. Zakaj, glejte, streha je iz trave, dež jo premoči in lije skozi špranje; vrata so kaj preprosta, samo dve veliki odprtini, da moremo noter in vun, po tleh nastlana trava se napoji z vodo in tla postanejo mehka. Mislite si naše male, kako tu sedijo v svoji siromašni obleki — in tukaj je mraz, kadar dežuje. Ves čas nauka čepijo tu in se stiskajo in vsi se tresejo mraza; ni čudo, ako jih napade mrzlica. Na vsak način moramo skušati, da dobimo šolo; upam, da nam pride pomoč vkljub vojski, posredovala nam bo mala Terezija Deteta Jezusa. Žive vere in trdnega zaupanja nam ne manjka, to pa čudeže dela; ali ne? — Nagalama je ljubki, mali misijon. Mnogokrat ste nam dokazali, kako lepo skrbite za nas, zlasti z ozirom na cerkveno perilo itd. Kadar pridejo stvari, katere nam name ravate poslati, odposlale jih bomo dalje v Kamuli in na sveti dan bodo vsi naši otroci pri jaslicah molili za Vas in sploh za srečen uspeh Vašega delovanja. Zdaj imamo zares jaslice tu, večino podob za nje nam je naredila naša ljuba sestra Solana (N. p. v m.); pač se bo zdaj sladko smejala nad svojimi ubogimi slikami angelov itd. Ona dobro ve, kako silno potrebna nam je šola, in gotovo bo, vsaj tako mislim, ali iz vic ali iz nebes doli z nami vred pospeševala našo zadevo, da pridemo kaj skoraj do šole.“)

P. Gruson, apostolski vikar, Alitiena, 26. januarja (prosi sv. maš).

P. Van der Burgt, Beek en Donk, 9. februarja.

Škof Augouard, apostolski vikar, Pariz, 11. februarja. („Porabim priložnost, da Vam čestitam k Vaši veliki gorečnosti in da se Vam zahvalim za Vašo velikodušno ljubezen, ki jo izkazuje ubogim misijonarjem. Ta je še toliko bolj občudovanja vredna, ker so tudi za Vas težave veliko večje v strašnih časih, v katerih živimo. Zato bo pa tudi Vaše plačilo dvojno.“)

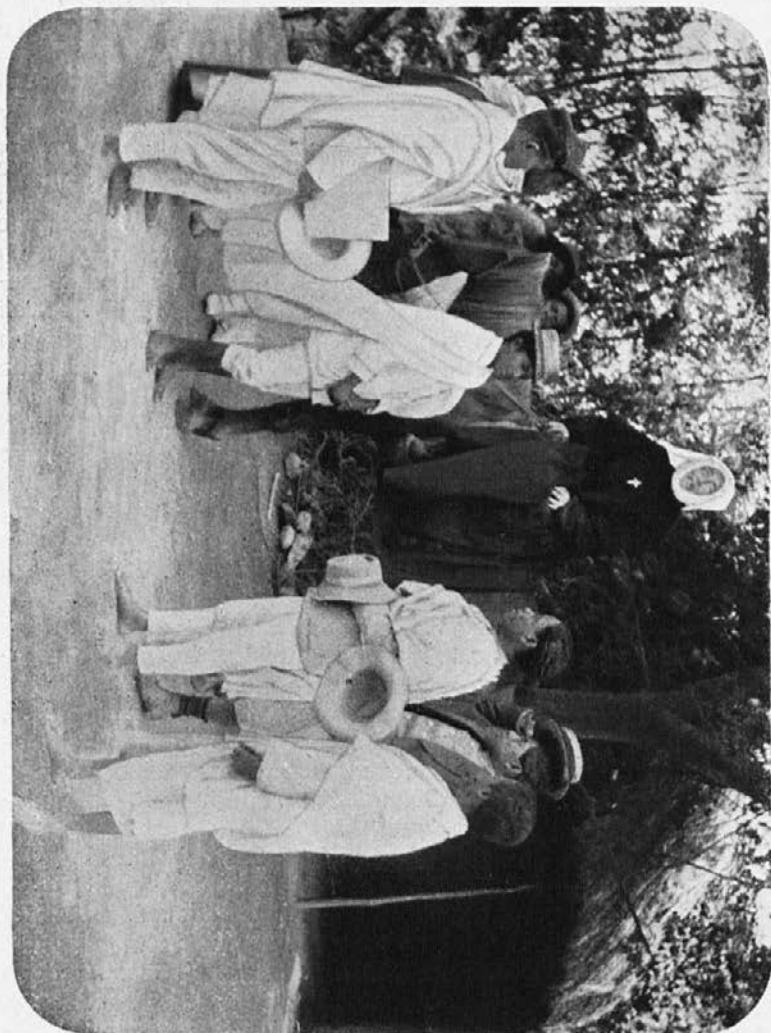
P. Stoppani, apostolski prefekt, Bahr-el-Ghazal, 1. januarja (obeta vsako leto več svetih maš za dobrotnike).

P. Vianello, F. S. C., vrhovni predstojnik, Rim, 15. februarja. („Oh, ubogi misijonarji bodo morali iti skozi ogenj!“ — Prejel je od Družbe 5000 lir za Bahr-el-Ghazal ravno tisti čas, ko se je „Redemptor“ potopil. To je bil pač težak udarec za prefekturo; Nil je pogoltnil vse blago, ki je bilo namenjeno misijonu. P. Stoppani bi bil mogel s tem denarjem vsaj nekoliko potrebnega preskrbeti, da se postaje preživijo čez zimo. — „Zastonj so vse poskušnje, ladjo vzdigniti, „Redemptor“ je izgubljen za zmerom.“)

P. Valat, Massabiella, 14. januarja.

Sr. Terezina, Emavs, deželna Bazuta, 14. decembra. („Nekaj čudnega bo, ako te vrstice srečno pridejo v Vaše roke. Da pišem, k temu me je osrčil Vaš lepi članek v Menzingerjevem

Čudno srečanje na cesti v Tananariva (Madagaskar).

,Vergißmeinnicht'. Tukaj komaj izhajamo, ker se je naš misijon šele začel. K sreči je že večkrat deževalo, tako da imamo vsaj že nekoliko zelenjave. Vse je grozno drago. Srčna hvala Vam za vse, kar ste nam spet poslali. Zaboji so že prišli v

Wepener in čakajo tam, dokler ne pridemo z voli po nje. O božiču bo krščenih mnogo naših šolskih otrok. Kako se bodo veselili belih oblek, ko so tako revni ne samo otroci, ampak tudi njihovi starši!

P. Biegner, Umzinkulu, 4. decembra.

Škof Givelet, apostolski vikar, Fianarantsoa, 4. januarja (obeta za vsako leto nekoliko svetih maš za dobrotnike).

Škof Coll, apostolski vikar, S. Izabela, Fernando Poo, 24. decembra (obeta 30 svetih maš za l. 1915.)

Škof Jarosseau, apostolski vikar, Harar, 6. februarja.

P. Patron, Mourindi, 3. januarja (prosi, da bi posinovili katehista Ludovika Maviago, nadalje prosi harmonija, razpela iz kovine za Kalvarijo, hipa N. L. Gospe Karmijske, lepega keliha, mašnih vrčkov, škapulirjev, šest malih, okrašenih svečnikov, prednjega dela za oltar, če je mogoče, iz kovine in s cerkvenimi slikami).

P. Lacas, Bourouadou, 7. januarja.

P. Cermenati, Dakar, 6. februarja (vrača se v svoj misijon in prosi, da molimo zanj, zakaj „gremo v deželo, pravi, kjer je vse drugače, kakor je bilo prej, ko smo jo zapustili.“)

P. Krauth, Asaba, Nigerija, 16. januarja.

P. Zappa, apostolski prefekt, Asaba, 5. januarja.

Škof Geyer, apostolski vikar, Khartum, 10. februarja (zahvaljuje se za prejete sv. maše).

Škof Carrara, apostolski vikar, Asmara, 10. februarja.

P. Pennerath, Roma, dežela Bazuto, 25. januarja.

Škof Augouard, Pariz, 27. februarja. („Odpeljal se bom 30. marca s parobrodom iz Bordeaux v Kongo. Ako imate v prihodnje kaj darov ali sv. maš na razpolago, sprejel bi jih z največjo hvaležnostjo.“)

P. Rault, Mangu, 18. januarja (prosi dobrih gosli ali še rajši harmonija, ako ne zahteva preveč).

P. Biegner, Umzinkulu, 31. januarja.

P. Franco, Katigondo, Uganda, 1. januarja. („Letos imamo v semenišču 22 gojencev, 16 se jih uči bogoslovja, drugi modroslovja. Razen tega se pripravlja en dijakon na mašniško posvečevanje, štirje seminarci pa na skušnje. — Prečastiti apostolski vikar se je vrnil pred kratkim iz Evrope, vročinsko bolezen ima. Zdaj mu je precej dobro, upamo, da bo kmalu do dobrega ozdravel. Nekateri naših francoskih misijonarjev [okolu 30 njih] so morali zapustiti misijon in iti

v vojsko; ostalo je tako malo misijonarjev, da komaj opravljajo najnujnejša dela. Krščanski prebivalci bodo pri tem gotovo trpeli; pomagajte nam s svojimi molitvami, da se ne bi hudič poprijel te priložnosti in nam škodoval.“)

P. Casset, S. J., Chikuni, 29. januarja. („Gospa grofica! Prejel sem 20 funtov, ki ste mi jih poslali po veleč. P. Sykes — edina miloščina, ki sem jo dobil od julija sem. Porabil jo bom za tisek zgodob sv. pisma, slovnice, besednjaka v jeziku ‚Chitonga‘ in knjige z angleškimi in chitonskimi stavki. Čudim se, da sploh še morete podpirati Vaše ljubljene misijone v tako žalostnih okoliščinah. Ljubi Bog Vam pomaga na poseben način, ker so posebne tudi potrebe misijonov, ki jih tako ljubite. Od julija tedaj nisem dobil še nič drugega, kakor Vašo miloščino; še sv. maš ne dobivamo več.“)

Škof Leonard, apostolski vikar, Tabora, nemška iztočna Afrika, 21. septembra.

P. Delfosse, Oyo, 3. februarja.

P. Van der Burgt, Beek-en-Donk, 27. februarja.

Sr. Monier, Bengasi, 3. marca.

Škof Spreiter, O. S. B., Dar-es-Salaam, 23. septembra 1914. (v Rim prišlo 6. marca 1915.). („Samo odprti listi najdejo semtertja pot v Evropo, ako nič ne sporočajo o vojski, katera je nastala tudi pri nas. Sicer pa nam ni pre-slabo, samo stiskati se moramo v marsikaterih rečeh, ker ni denarja. Toda Bog nas gotovo ne bo zapustil. Da je umrl Pij X. in da je izvoljen Benedikt XV., to smo izvedeli, drugega pa nič. — K Vašemu godu odkritosrčno čestitamo jaz in mi vsi. Prosim, ne pozabite nas tudi v prihodnje. Misi-jonsko delo dobro napreduje, kolikor se da v sedanjih razmerah.“)

P. Ogé, apostolski prefekt, Sasstown, Liberija, 22. januarja.

Pismo, ki se je vrnilo.

Za P. Aunerja, Gabis, Nemška južno-zapadna Afrika.
„Ne more se odposlati.“

Učenci brezverske šole v Madagaskarju ali „Nič ne bom odgovoril“.

(Pripoveduje sestra Berchmans.)

Vsi so bili tu, veliki učenci državne šole! Nekateri, premožnejši, so bili oblečeni v svoje svetlobarvne lambas; drugi, velika množica, so bili, kakor navadno, oblečeni v neke vrste

breguš in nekaj cunj. Vsi pa so bili prav veseli in dobre volje. Bili so zadovoljni z vsemi mojimi predlogi. „Prosimo pa,“ so začeli zdaj vsi enoglasno, „ne pustite nas z majhnimi iti gor v cerkev; na odru, kjer so moški, bi bili vsi prav pridni in pazljivi.“ „Kako ste strahopetni,“ sem jim odvrnila, „poglejte Janeza Baptista, on se ne boji iti k malim.“ Takoj so se vsi ozrli na mladega 16- do 17 letnega mladeniča, ki je, z na prsih prekrizanimi rokami, bil videti zelo zamišljen. Vsi so ga občudovali in Martin je takoj izrazil čuvstva vseh z besedami: „O, kar Janez Baptist more, tega mi ne spravimo skupaj; ko bi Vi vse vedeli, kaj se o njem govori — kdo drugi tega ne bi prenesel —, kajne, Janez Baptist?“ Ta je počasi dvignil glavo, zadovoljno pogledal vprašujoče in odvrnil odločno: „Nič ne bom odgovoril, toda jaz grem vsak dan k svetemu obhajilu.“ Šepetanje je polagoma prenehalo, nastal je svečan molk in vsi so z občudovanjem opazovali mladega moža. Ta je, ne da bi na to pazil, postal zopet zamišljen.

Ta preprost, iz življenja vzet dogodek govori zadostno zase. Naše ljube prijatelje misijonov bo prepričal bolj nego najzgovornejša poročila, da je misijonsko delo, ki so se mu posvetili, delo bodočnosti, ker je ustvarilo že v svojem postanku tako lepe cvetke. Kako krasna žetev nas še čaka!

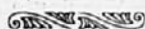
Na strani 76. najdejo cenjeni čitatelji sliko: „Čudno srečanje“. Naš pridni Janez Baptist je tisti, ki nese pod svojo pazduho katekizem; tega ima izven razreda vedno pri sebi, da svoje šolske tovariše za katoliško vero navdušuje, pridobiva in jih v isti vedno bolj poučuje.

Kronika Družbe sv. Petra Klaverja.

Rim, 18. februarja. Preč. P. Vianello, generalni predsednik misijonarjev v Veroni, porabi svoje bivanje v Rimu, da prinese naši generalni voditeljici najnovejša poročila iz njegovih misijonov. Žal so prav žalostna. Pomanjkanje podpore iz Evrope, beda v deželi sami, nevarnost, ki preti vsakemu misijonu od protestantov, ki so vsak trenotek pripravljani prevzeti delovno polje katoliškega misijonarja, — to so najnovejša poročila. V Afriki bivajoči misijonarji ne prosijo svojega redovnega prednika le za denar, temveč tudi za predmete vsakdanje rabe, ki si jih ne morejo več oskrbeti na kraju samem.

17. marca. Obisk P. Paskala pl. Luchona, apostolskega prefekta Gallas - dežel. Prečastiti misijonar namerava kmalu odpotovati v Afriko in še pride v Via Olmata, da se zahvali in priporoči naši gospe generalni voditeljici. Prišel je poleti v Evropo, da bi dobil misijonarjev za svojo prefekturo, pri tem pa so ga poklicali pod orožje, in sicer ne samo njega, temuč še pet njegovih misijonarjev. Drugi tudi še služijo pri armadi, samo patru prefektu se je dovolilo, da se sme vrniti na svoj misijon. Je pa tudi zelo potrebno, kajti v celi deželi sta ostala samo dva misijonarja. P. Paskal upa, da se bodo po vojski našli tudi novi poklici. Že zdaj je več častnikov in drugih vojakov prosilo za sprejem, in če bodo po vojski še pri življenju, so se odločili nositi kapucinsko haljo.

Prememba imena apostolskega vikarijata Severna Viktorija-Nyanza.

Sv. kongregacija „Propaganda fide“ je na prošnjo apostolskega vikarja Severne Viktorije-Nyanze, škofa Streicherja, določila, da se njegov vikarijat, ki obsega večino dežele Uganda, poslej imenuje vikarijat Uganda. Vikarijat Južna Viktorija-Nyanza se ima poslej kratko imenovati vikarijat Viktorija-Nyanza.

Popolni odpustek, ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca maja.

- 1. maja, na praznik sv. apostolov Filipa in Jakoba.
- 23. maja, na binkoštni praznik.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Zelo priporočljiv misijonski list za mladino:

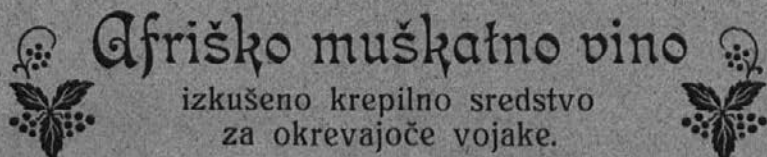
„Zamorski otrok“

— Cena 1 K (1 M ali 1 fr.) —

Naročila sprejema:

— Družba sv. Petra Klaverja. —

(Naslove glej na vsebinski strani 32.)

Afriško muškato vino

izkušeno krepilno sredstvo
za okrevajoče vojake.

1 zaboj za poskušnjo s štirimi $\frac{1}{2}$ steklenicami (s poštnino in ovojem vred) **K 7.60.**

Naroči se pri Družbi sv. Petra Klaverja
v Solnogradu, Dreifaltigkeitgasse 12.

Vpisni listek za Mašno zvezo.

St.	Ime in priimek udeleženca, ki se naj vpiše	Znesek
1		
2		
3		
4		
5		
6		
7		
8		
Skupna vsota:		

Daritev sv. maše in vojni čas.

Milijoni naših vrlih mož se nahajajo sedaj na bojnem polju, dobro vedoč, kolikim nevarnostim gredo naproti in kako bo marsikdo izmed njih postal žrtev domovine. Vpišite jih torej v „**Mašno zvezo za Afriko**“, kajti na ta način se bodo ob vojnem hrupu in grmenju topov prav posebno udeleževali velikih milosti svetih maš. Občutili bodo sami učinke daritve in z njo združenih darov za misijone. Ako pa padejo na bojnem polju in zvedo njihovi sorodniki za to šele po dolgem času, o kako hvaležni bodo padli, ako jim bo kar pri njih vstopu v večnost Mašna zveza nudila tolažbo in pomoč!

Ta Mašna zveza obstoji iz **300 svetih maš**, ki se berejo vsako leto na namen udeležencev, **živih** kakor **mrtvih**, v kapeli sv. Petra Klaverja v Rimu, via dell' Olmata 16. Za sprejem v Mašno zvezo zadostuje **enkratni prispevek** v znesku **1 K** za vsakega udeleženca.

(Ta listič se naj odtrga in pošlje izpolnjen Družbi na naslov, kakor je naveden na 2. strani ovitka.)

Prijavni listek. |

Podpisani želi, da se sprejmejo na drugi strani navedeni v „Mašno zvezo za Afriko“ in prosi za sprejemne slike. Denar za vpis in potne stroške (za vsakega udeleženca 1.05 K) sledi istočasno po poštni nakaznici — ali položnici — (je priložen v pisemskih znamkah).

Ime (odpošiljatelja):

Naslov:

(Kar ne odgovarja, naj se črta!)